

Voorleesverhaal

**VADERS
VOOR
LEZEN**

2014 • 2015

DAAN EN DE DOKTER

en

DAAN EN DE DRAAK

Bette Westera

Daan en de dokter

Daan is ziek.

Hij ligt op de bank in de kamer.

Onder zijn eigen dekbed en met zijn hoofd op zijn eigen kussen, al de hele dag.

De bank beweegt.

Hij wiebelt heen en weer als een schip op zee.

Daan voelt het in zijn buik.

Klots klots, klots klots.

Naast de bankboot staat een emmer, voor als hij moet spugen.

Klots klots, klots klots.

Papa brengt een glas roze limonade en een beschuit.

Daan drinkt een paar slokken, maar als hij de beschuit ziet, begint de bankboot nog erger te wiebelen dan eerst.

Papa heeft het in de gaten.

‘Laat die beschuit maar liggen,’ zegt hij.

Daan laat zijn hoofd weer in het kussen ploffen.

Hij heeft het koud en warm tegelijk.

Zijn haar is nat van het zweet en zijn wangen zijn rood.

‘Je hebt koorts,’ zegt papa.

Hij haalt de thermometer, schuift het dekbed opzij en trekt Daans pyjama-broek omlaag.

‘Ik wil niet,’ piept Daan.

Maar papa doet het toch.

‘Bijna veertig’ zegt hij. ‘Dat is te veel. Ik ga de dokter bellen.’

Daan schrikt.

‘Ik wil geen prik!’ roept hij. ‘En ook geen vies drankje.’

De bootbank deint op de golven van de zee.

Klots klots, klots klots.

De roze limonade in Daans buik wil weer naar buiten.

Daan spuugt.

Niet in de emmer, maar in de zee.

‘Geef niet,’ zegt papa. ‘Ga maar even slapen. De dokter komt zo.’

Daan doet zijn ogen dicht.

De zee is groot en de bankboot wiebelt.

‘Waar gaan we heen?’ vraagt Daan zich af.
Dan ziet hij een ander schip.
Een wit schip.
Het is veel groter dan de bankboot en het kan een stuk harder varen.
Op de boeg staat de kapitein.
Hij draagt een witte jas, maar geen pet.
En hij zwaait met een grote, leren tas.
Is het wel de kapitein?
Daan kijkt om zich heen.
Hij wil aan land, maar hij ziet geen land.
Hij ziet alleen maar grote, grijze zee.
Het witte schip komt dichterbij.
‘Veertig!’ roept de kapitein met de tas. ‘Dat is te veel. Ik kom eraan!’
‘Nee!’ roept Daan. ‘Ik wil geen prik. En ook geen vies drankje.’
Daan hijst de zeilen.
De wind blaast ze bol, de bankboot maakt vaart.
En dan is er eindelijk land in zicht.

Even later staat Daan op het strand.
Het zand voelt warm en zacht aan zijn voeten.
Het is stil op het strand.
Er liggen wel schelpen, maar geen mensen.
Hij is op een onbewoond eiland.
Daan tuurt naar de zee.
Daar komt het witte schip aan.
De kapitein zwaait wild met zijn tas.
Ik moet me verstoppen, denkt Daan.
Hij kijkt om zich heen.
Waar het strand ophoudt, begint het bos.
Hij rent erheen en verdwijnt tussen de bomen.

In het bos is het warm en vochtig.
Er vliegen kleurige vlinders rond en in de bomen zitten grote, groene pape-
gaaien heel veel lawaai te maken.
Tussen de bomen door ziet Daan een grot.
Daar kruipt hij in.
Het is er griezelig donker, en veel stiller dan in het bos.
Hier vindt de kapitein me nooit, denkt Daan.
Hij heeft het koud en warm tegelijk.

Zijn haar is nat van het zweet en hij heeft dorst, maar in de grot is geen drinken.
Er ritselt iets tussen de bomen.
Daan houdt zijn adem in.
Er komt iemand aan.
Het is de kapitein, met in zijn ene hand een spuit en in zijn andere hand een
bruine fles.
'Waar zit je?' roept hij boos. 'Komt tevoorschijn, nu meteen. Veertig is te veel!'
'Ga weg!' roept Daan. 'Ik wil geen prik!'
Dat was dom van hem, heel dom.
De kapitein blijft staan.
Hij kijkt om zich heen en ziet de grot.
Langzaam loopt hij er naartoe.
Zijn witte jas wappert in de wind en de spuit in zijn hand schittert in het licht
van de zon.
Het is een enorme spuit, met een lange, scherpe naald eraan.
'Nee!' roept Daan. 'Niet doen!'
Voor de ingang van de grot blijft de kapitein staan.
Hij bukt zich en kijkt naar binnen.
'Hier ben je dus,' grijnst hij grimmig.
Zijn stem klinkt hol en donker.
Daan doet zijn ogen dicht.
Zijn hart klopt in zijn keel.
'Ga weg,' wil hij roepen, maar er komt geen geluid.

'Dag Daan,' zegt een stem.
De stem klinkt niet hol en ook niet donker.
Daan doet zijn ogen open.
Naast de bankboot staat een mevrouw.
Ze kijkt hem aan met vriendelijke ogen.
'Ik ben de dokter,' zegt ze. 'Mag ik even luisteren?'
Ze pakt haar stethoscoop en schuift Daans pyjamajas omhoog.
'Zucht maar eens diep,' zegt ze.
Daan zucht.
Een keer, twee keer, drie keer.
'Dat klinkt goed,' zegt de dokter.
Dan voelt ze aan zijn buik.
'Doet dit pijn?'
Daan schudt zijn hoofd.
'En dit?'

‘Nee,’ zegt Daan. ‘Niks doet pijn. Ik moet alleen steeds spugen.’
De dokter bergt haar spullen op.
‘Ik wil geen prik,’ piept Daan. ‘En ook geen vies drankje.’
De dokter lacht.
‘Cola,’ zegt ze tegen papa.
Papa kijkt haar verbaasd aan.
‘Geef hem maar een groot glas cola. Met veel prik. Dat helpt tegen de misse-
lijkheid.’

Daan zit in de bankboot, met het kussen in zijn rug.
De zee wiebelt al niet meer zo erg.
‘Mag ik nog een beetje cola?’ vraagt hij.
Papa gaat het voor hem halen.
‘Anders nog iets?’ vraagt hij, als hij het glas op het tafeltje naast de bankboot
zet.
‘Een beschuitje met suiker,’ zegt Daan. ‘En dan de televisie aan.’
‘Ay Ay kapitein,’ zegt papa.
Ziek zijn is best leuk, denkt Daan.
Je mag allerlei dingen die anders niet mogen.
Met je dekbed op de bank, in zee spugen zonder dat papa boos wordt, de hele
middag televisie kijken en heel veel cola drinken.
Niet gewoon voor de dorst, maar omdat het moet van de dokter. •

Daan en de draak

Op school hangt Daan zijn jas altijd netjes aan het haakje met de vis.
Hij gaat meteen in de kring zitten als de juf dat vraagt.
Hij knoeit niet met zijn drinken en hij eet altijd zijn boterham met pindakaas
helemaal op.
Op school smeert hij nooit verf in zijn haar.
Hij duwt geen andere kinderen weg bij de glijbaan, de wipkip of het klimtouw.
Hij gooit nooit met autootjes of met kleurtjes.
Op school gaat hij altijd op tijd naar de wc.
En als ze naar huis gaan, doet hij zelf zijn jas dicht.
Lang niet alle kinderen kunnen dat.
Daan wel.

Thuis gooit Daan zijn jas gewoon op de grond.
Hij vergeet zijn drinken en gaat meteen met de blokken spelen.
Zijn zusje mag niet meedoen.
Daar is ze nog veel te klein voor.
Als ze zijn toren om wil gooien, duwt hij haar gauw opzij.
Thuis heeft hij niet altijd zin om op tijd naar de wc te gaan.
Vooral niet als hij net lekker met verf zit te knoeien of modderrivieren aan het
maken is in de zandbak.
Thuis laat hij soms de helft van zijn boterham liggen, omdat hij er liever een
met hagelslag wil.
Maar dat mag niet van mama.
Eerst die met pindakaas opeten, zegt ze.
En dan wordt Daan boos.
Niet zomaar een beetje, nee, vreselijk boos!

Zoals vandaag.
Ze hebben macaroni gegeten en straks komt Joris, want papa en mama gaan
naar de film.
Papa brengt Maartje naar bed.
Mama drinkt koffie.
En Daan mag nog even in zijn pyjama televisie kijken.
Opeens zegt mama: 'Kom Daan, naar boven.'
'Nee,' zegt Daan. 'Nog niet.'
Even is nog lang niet voorbij.

‘Toe nou, Daantje,’ zegt mama zo geduldig mogelijk.
Daan geeft geen antwoord.
‘Daan!’ zegt mama streng.
Maar Daan blijft zitten waar hij zit.
Mama staat op.
Ze brengt haar kopje naar de keuken en zet de televisie uit.

En dan gebeurt het.
Zomaar vanzelf, zonder dat hij er iets aan kan doen, verandert Daan in een draak!
Een draak met gifgroene schubben, vlijmscherpe klauwen en levensgevaarlijke tanden.
Met fonkelende ogen en een neus waar rook uit komt.
Een grote, boze draak met een staart die woest heen en weer wappert, zodat iedereen er bang van wordt.

Mama ook?
Nee, mama niet.
Mama wordt zelf boos.
‘Houd daar onmiddellijk mee op!’ roept ze.
Alsof een draak zomaar kan ophouden met draak zijn.
Mama pakt de boze draak met twee handen beet en schudt hem stevig door elkaar.
Dat is dom, heel dom.
Daar wordt de draak alleen nog maar bozer van!
Hij begint wild om zich heen te slaan met zijn klauwen.
En bomen omver te wapperen met zijn staart.
En vuur te spuwen en met stenen te gooien en keihard in mama’s oor te brullen.
‘Brrrwwáááhh!’

Daar is papa.
‘Wat is hier aan de hand?’ vraagt hij.
‘Brrrwwáááhh!’ brult de draak zo hard hij kan.
Maar papa is ook al niet bang.
‘Ga jij maar even afkoelen op de gang,’ zegt hij.
Alsof een vuurspuwende draak zomaar kan afkoelen.
Papa grijpt de draak bij zijn schubben en zet hem de deur uit.
‘Als je gewoon kunt doen, mag je weer binnenkomen,’ zegt hij.

Maar toevallig is schoppen en brullen en spugen heel gewoon voor draken.
Ze doen het overal, ook op de gang.

‘Pppsssggggffttt!’

Gggggrrrrrauuww!’

Op hun aller-allerhardst.

‘Wauw!’ zegt een stem.

Verbaasd kijkt de draak om zich heen.

Dat lijkt de stem van Joris wel.

‘Wat kun jij hard brullen!’

‘Brrrwwáááhh!’ doet de draak.

‘En gevaarlijk spugen!’

‘Pppsssggggffttt!’

Het is Joris.

Maar waar is hij?

‘En woest wapperen met je staart!’

‘Joris, waar ben je?’ vraagt de draak.

‘Hier,’ zegt Joris.

Twee bange, zwarte ogen gluren door de brievenbus naar binnen.

‘Niet opendoen alsjeblieft. Ik ben als de dood voor draken.’

Daan lacht.

‘Ik ben geen draak,’ zegt hij. ‘Ik ben Daan.’

Hij doet de deur van de huiskamer open.

‘Joris is er,’ zegt hij.

‘Kun je weer gewoon doen?’ vraagt papa.

Daan wijst naar de voordeur.

‘Daar,’ zegt hij. ‘Achter de brievenbus.’

Papa doet de voordeur open.

Voorzichtig gluurt Joris de gang in.

‘Is hij weg?’

‘Wie?’ vraagt papa verbaasd.

‘De draak.’

Papa kijkt om zich heen.

‘Welke draak? Ik zie geen draak.’

Joris blijft op de stoep staan.

‘Ik ben bang voor draken,’ zegt hij. ‘Is hij echt weg?’

‘Vast wel,’ zegt papa. ‘Kom maar gauw binnen. We zijn al laat.’

Papa en mama trekken hun jas aan.

‘Dag Daan,’ zeggen ze. ‘Lief gaan slapen hoor.’

En ze geven hem allebei een kus.

Joris ploft op de bank.

Hij legt zijn voeten op tafel.

Het zijn erg grote voeten, nog groter dan die van papa.

Daan ploft ook op de bank.

Hij gaat op zijn knieën zitten.

‘Ik weet waar hij is,’ fluistert hij in Joris’ oor.

‘Wie?’

‘De draak.’

‘Waar dan?’

‘In mijn buik.’

‘In jouw buik?’

Daan knikt.

‘De draak woont in mijn buik.’

‘Echt waar?’

Joris legt zijn oor tegen Daans buik.

‘Je hebt gelijk,’ zegt hij. ‘Ik hoor hem.’

‘Wat hoor je dan?’

‘Pppsssgggffttt en brrrwwáááhh en gggrrrrrauwwww. Heel zachtjes.’

‘Hij slaapt,’ zegt Daan. ‘Zal ik hem wakker maken?’

‘Nee,’ roept Joris verschrikt. ‘Je moet nooit slapende draken wakker maken.’

Dat is heel gevaarlijk. Weet je wat we doen? We brengen hem naar bed.’

‘Nu al?’ zegt Daan.

‘Natuurlijk,’ zegt Joris. ‘Hij slaapt toch?’

‘En ik dan?’

‘Jij moet mee. Daar is niets aan te doen. Het is jouw draak.’

Heel stilletjes gaan ze naar boven.

Heel stilletjes poetst Daan zijn tanden en heel stilletjes doet hij een plas.

‘Niet doortrekken,’ zegt Joris net op tijd. ‘Anders wordt de draak wakker.’

‘Hoor je hem nog?’ vraagt Daan als hij in bed ligt.

Joris luistert.

Het is stil in Daans buik.

De draak slaapt nu echt heel diep.

‘Welterusten draak, welterusten Daan,’ zegt Joris.

Hij doet het grote licht uit, maar het kleine lampje laat hij aan.

Want Joris heeft verstand van draken.

Hij weet dat ze bang zijn in het donker. Heel bang.

Zelfs als ze slapen. •

Bette Westera

Wat vond jij van dit voorleesverhaal?

Deel jouw voorleesmoment (foto) en je mening over het voorgelezen verhaal met ons op @vvlezen onder vermelding van @<bedrijf waar je werkt> en maak kans op een mooie prijs!

WWW.VADERSVOORLEZEN.NL

Colofon

Dit verhaal is een uitgave van de Leescoalitie. Tekst: Bette Westera. Met dank aan: Uitgeverij De Fontein. Vormgeving: Moker Ontwerp